

nia, przewidzianego w rozporządzeniu niniejszym, i zawiadamia o tym wnioskodawców.

§ 13. Przeciw nadaniu układowi mocy powszechnie obowiązującej każda osoba zainteresowana może wnieść sprzeciw do Ministra Opieki Społecznej za pośrednictwem inspektora pracy, który układ zarejestrował. Inspektor pracy, przedstawiając Ministrowi Opieki Społecznej zgłoszone sprzeciwy, dołącza do nich opinię o zasadności zgłoszonych sprzeciwów i wypowiada się, w jakim zakresie należy układowi nadać moc powszechnie obowiązującą.

§ 14. Po upływie terminu na składanie sprzeciwów Minister Opieki Społecznej decyduje w sprawie nadania układowi mocy powszechnie obowiązującej, określając gałęzie pracy oraz obszar, na które układ zostaje rozciągnięty.

W przypadkach, wymienionych w art. 21 ust. (2) ustawy o układach zbiorowych pracy, Minister Opieki Społecznej decyduje w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w przypadkach zaś wymienionych w art. 21

ust. (3) tej ustawy — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

§ 15. Zarządzenie o nadaniu układowi mocy powszechnie obowiązującej podlega ogłoszeniu w zbiorze, przewidzianym w art. 22 ust. (4) ustawy o układach zbiorowych pracy.

§ 16. Umowom zbiorowym (układom zbiorowym pracy), zawartym przed dniem 1 czerwca 1937 r. i zarejestrowanym w myśl ustawy o układach zbiorowych pracy, moc powszechnie obowiązującą nadaje się po tym dniu w trybie rozporządzenia niniejszego.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1937 r. na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego, na obszarze zaś województwa śląskiego — z chwilą wyrażenia przez Sejm Śląski zgody na wejście w życie na obszarze tego województwa ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 242).

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram - Kościalkowski

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 maja 1937 r.

o komisjach uprawnionych do zwolnienia od uczestnictwa w układzie zbiorowym pracy.

Na podstawie art. 25 ust. (2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 242) zarządzam co następuje:

§ 1. Komisję uprawnioną do zwolnienia od uczestnictwa w układzie zbiorowym pracy powołuje Główny Inspektor Pracy na wniosek zainteresowanego, po stwierdzeniu:

1) że postanowienia układu nie przewidują sądu polubownego, instytucji rozjemczej lub innego rozjemcy szczególnego — oraz

2) że do zwolnienia od uczestnictwa nie jest właściwy żaden organ, przewidziany w przepisach prawnych do rozstrzygnięcia sporów, wynikających w związku z układami zbiorowymi pracy.

§ 2. (1) Powołując komisję, Główny Inspektor Pracy wyznacza:

1) przewodniczącego komisji — oraz

2) organizacje pracodawców i pracowników obowiązane do zgłoszenia przewodniczącemu komisji kandydatów na ławników komisji.

(2) Nad działalnością komisji, zwłaszcza nad niezależnością jej obrad od wpływów postronnych, tudzież nad sprawnością jej urzędowania czuwa Główny Inspektor Pracy.

§ 3. (1) Ławników komisji powołuje przewodniczący w równej liczbie spośród kandy-

datów — pracodawców i pracowników, zgłoszonych przez organizacje, wyznaczone zgodnie z § 2 ust. (1) pkt 2).

(2) Ławnikiem komisji może być ten, kto:

1) posiada obywatelstwo polskie,

2) ukończył 30 lat,

3) odznacza się znajomością stosunków społecznych i gospodarczych, a zwłaszcza warunków pracy na obszarze lub w zakładzie pracy, których dotyczy wniosek o zwolnienie z uczestnictwa w układzie zbiorowym pracy.

(3) W razie uchylenia się organizacji, wyznaczonych w trybie § 2 ust. (1) pkt 2), od zgłoszenia kandydatów na ławników, a także w przypadku uchylenia się ławników od udziału w komisji — ławników powołuje przewodniczący spośród osób, należących do właściwej grupy zawodowej, a odpowiadających warunkom dla ławników przewidzianym.

§ 4. (1) Ławnicy, przed przystąpieniem do czynności, składają przed przewodniczącym uroczyste przyrzeczenie treści następującej:

„Przyrzekam uroczyście, że w charakterze członka komisji, powołanej do orzeczenia w sprawie zwolnienia od uczestnictwa w układzie zbiorowym pracy, będę sumiennie i bezstronnie spełniał powierzone mi czynności i będę się kierował przy stosowaniu istniejących przepisów i wykładni zobowiązań ogólnymi zasadami prawa i słuszności, biorąc pod uwagę potrzeby

dobra publicznego i gospodarstwa społecznego oraz uwzględniając zgodnie z przeświadczeniem słuszności interesy pracodawców i pracowników".

(2) Przewodniczący składa powyższe przyrzeczenie przed Głównym Inspektorem Pracy lub wyznaczonym przezeń zastępcą.

(3) Od ławników, będących funkcjonariuszami państwowymi, przewodniczący uroczystego przyrzeczenia nie odbiera, lecz przypomina im ich przysięgę służbową.

§ 5. Przewodniczący komisji przewodniczy na jej posiedzeniach, wydaje zarządzenia związane ze zwoływaniem komisji, wyznaczaniem miejsca i terminów posiedzeń, zbieraniem i zabezpieczaniem dowodów, badaniem świadków i biegłych oraz ogłoszeniem orzeczenia.

§ 6. (1) Wszelkich środków technicznych potrzebnych do urzędowania komisji udziela wniosek przewodniczącego właściwy okręgowy inspektor pracy, w którego okręgu komisja ma działać. W szczególności inspektor pracy powinien dostarczyć komisji lokalu oraz przydzielić na czas pracy komisji urzędnika inspekcji pracy w charakterze sekretarza komisji.

(2) Doręczanie pism i wezwań komisji odbywa się za pośrednictwem właściwego miejscowo urzędu inspekcji pracy zgodnie z przepisami o postępowaniu administracyjnym.

(3) Postępowanie przed komisją wolne jest od wszelkich opłat.

§ 7. (1) Komisja wzywa w charakterze uczestników postępowania:

1) wnioskodawcę,
2) wszystkich uczestników odnośnego układu — oraz

3) jeżeli wnioskodawcą jest pracodawca lub zrzeszenie (stowarzyszenie) pracodawców — reprezentacje odpowiednich załóg pracowniczych, jeżeli zaś wnioskodawcą jest związek zawodowy pracowniczy (stowarzyszenie) lub zrzeszenie (zespół) takich związków (stowarzyszeń) — odpowiedniego pracodawcę lub pracodawców.

(2) Uczestnicy postępowania biorą udział w rozprawie przed komisją bądź osobiście, bądź przez swoich pełnomocników, przy czym pełnomocnikami ze strony pracodawców mogą być osoby przez nich zatrudnione. Osoby występujące w imieniu związków (stowarzyszeń) lub zrzeszeń (zespołów) związków (stowarzyszeń) powinny posiadać upoważnienie na piśmie, wydane przez statutowo przewidziany organ związku, stowarzyszenia lub zrzeszenia. Do pełnomocnictw udzielanych przez poszczególnych pracodawców stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

(3) Reprezentacja pracownicza, przed dopuszczeniem jej do udziału w charakterze uczestnika postępowania, obowiązana jest złożyć dowody, wykazujące, w jaki sposób została wyłoniona. Dowody te, przed rozpatrzeniem ich

przez komisję, powinny być zaopiniowane przez właściwego obwodowego inspektora pracy.

§ 8. (1) Po ukonstytuowaniu komisji przewodniczący wydaje wszelkie niezbędne zarządzenia celem przygotowania rozprawy.

(2) Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad prawidłowym jej biegiem.

(3) W razie niestawiennictwa któregośkolwiek z wezwanych uczestników postępowania komisja decyduje, czy rozprawa ma być prowadzona, przerwana lub odroczone.

(4) Rozprawa powinna być odroczone, jeżeli któremukolwiek z wezwanych uczestników postępowania nie doręczono zawiadomienia.

§ 9. Rozprawa komisji jest niejawną, jednak przewodniczący komisji może dopuścić na wniosek uczestników postępowania lub z urzędu obecność na rozprawie osób imiennie oznaczonych. Zezwolenie powyższe może być w każdej chwili przez przewodniczącego cofnięte.

§ 10. (1) Wnioski co do właściwości komisji i co do wyłączenia członków komisji powinny być zgłoszone nie później niż przed przystąpieniem do rozpatrywania przedmiotu sprawy.

(2) W sprawie powodów wyłączenia członków komisji stosuje się odpowiednio przepis art. 54 kodeksu postępowania cywilnego.

(3) O wyłączeniu ławnika komisji rozstrzyga przewodniczący ostatecznie, o ile zaś chodzi o osobę przewodniczącego — rozstrzyga ostatecznie Główny Inspektor Pracy.

§ 11. (1) Przewodniczący po otwarciu rozprawy merytorycznej, jak również w toku rozprawy, gdy uzna to za możliwe, powinien skłaniać uczestników postępowania do polubownego załatwienia sprawy.

(2) W przypadku polubownego załatwienia sprawy przez cofnięcie wniosku lub wyrażenie zgody przez uczestników postępowania na zwolnienie od uczestnictwa w układzie — komisja uchwałą postępowanie umarza.

(3) Jeżeli polubowne załatwienie sprawy nie nastąpi, komisja przystępuje do rozpatrzenia sprawy. Przedstawienie stanu sprawy może być powierzony przez przewodniczącego jednemu z ławników komisji.

§ 12. (1) Komisja ma prawo badać świadków i biegłych, tudzież zbierać wszelkie potrzebne dowody. Komisja może z urzędu lub na wniosek uczestników postępowania zaprzysiąc świadka lub biegłego. Przysięgę względnie zapewnienie o zeznawaniu prawdy odbiera przewodniczący według przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

(2) Komisja może zasięgać informacji u władz i urzędów; informacje urzędowe udzielone komisji z zastrzeżeniem ich poufności nie mogą być ujawniane.

(3) Tajemnice handlowe i techniczne badanych przedsiębiorstw, udzielane komisji, mają z urzędu zastrzeżoną ich poufność.

(4) Ponadto komisja zarówno z własnej inicjatywy, jak i na żądanie osób interesowanych może orzec o poufności złożonych zeznań i otrzymanych informacji.

§ 13. (1) W toku rozprawy przewodniczący udziela głosu uczestnikom postępowania we wszystkich sprawach, przestrzegając zasady, że jeżeli w jakiegokolwiek kwestii jeden z uczestników zabiera głos, prawo głosu służy również wszystkim innym uczestnikom postępowania.

(2) Zarówno członkowie komisji, jak i uczestnicy postępowania uprawnieni są do zadawania pytań świadkom i biegłym; jednak przewodniczący może uchylić pytanie, które uzna za nie wiążące się ze sprawą.

(3) O ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, do postępowania dowodowego przed komisją, w szczególności do badania świadków i biegłych, oględzin na miejscu, składowania i sprawdzania ksiąg i dokumentów, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Czynności spełniane według kodeksu postępowania cywilnego przez przewodniczącego sądu, wykonywa przewodniczący komisji, czynności zaś sędziego wyznaczonego — jeden z ławników, delegowany przez przewodniczącego.

(4) Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego następują przemówienia uczestników postępowania. Na żądanie przewodniczącego uczestnicy postępowania obowiązani są oświadczyć się we wszystkich kwestiach, związanych z wnioskiem o zwolnienie z uczestnictwa w układzie. Kolejność przemówień ustala przewodniczący, przestrzegając zasady, aby pierwszy przemawiał wnioskodawca.

§ 14. (1) Po wyczerpaniu głosów uczestników postępowania, przewodniczący po raz ostatni wzywa uczestników do polubownego załatwienia sprawy, po czym zamyka rozprawę i zarządza naradę w celu wydania orzeczenia.

(2) Narada komisji jest tajna i nikt poza członkami komisji, a w razie potrzeby i jej sekretarzem, obecny na niej być nie może.

§ 15. (1) Orzeczenie komisji powinno zawierać w sentencji stwierdzenie, czy komisja

zwalnia wnioskodawcę od uczestnictwa w układzie i od jakiego terminu.

(2) Orzeczenie komisji zapada większością głosów; przy równej liczbie głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

(3) Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie komisji. Gdyby niektórzy członkowie komisji odmówili podpisania orzeczenia, jest ono ważne, jeżeli zostanie podpisane przez większość członków, a w tej liczbie przez przewodniczącego. W razie odmowy położenia podpisu, przewodniczący czyni na orzeczeniu wzmiankę o przyczynach odmowy. Każdy członek komisji, niezależnie od podpisania orzeczenia, ma prawo złożyć umotywowane oświadczenie o zajęciu odrębnego stanowiska.

§ 16. (1) Przewodniczący komisji podaje orzeczenie do wiadomości uczestnikom postępowania, po czym w ciągu 4 dni doręcza im na piśmie orzeczenie wraz z uzasadnieniem.

(2) Orzeczenie wydane w trybie rozporządzenia niniejszego jest ostateczne i posiada moc wiążącą od chwili ogłoszenia sentencji orzeczenia.

§ 17. Obecny na rozprawie sekretarz komisji sporządza protokół jej obrad, który podpisują przewodniczący i sekretarz.

§ 18. Po zakończeniu czynności, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, komisja rozwiązuje się, a przewodniczący przekazuje akta Głównemu Inspektorowi Pracy oraz przesyła odpis orzeczenia do inspektora pracy, który układ zarejestrował.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1937 r. na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego, na obszarze zaś województwa śląskiego — z chwilą wyrażenia przez Sejm Śląski zgody na wejście w życie na obszarze tego województwa ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 242).

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram - Kościakowski

318

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 maja 1937 r.

o przejmowaniu układów zbiorowych pracy w przypadkach łączenia się związków zawodowych pracowniczych.

Na podstawie art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 242) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym użyto określenia „związek”, należy przez nie rozumieć związek zawodowy pracowniczy, zarejestrowany na podstawie dekretu z dnia